31/10/2018

Γράφει ο Μακάριος Ναϊρόμπι: Εκείνες οι φωνές τους…

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Γράφει ο Μητροπολίτης Ναϊρόμπι Μακάριος

ΠΗΓΗ: ierapostoles.gr

Εδώ στο χώρο της ιεραποστολής μας, όπως ήδη γράψαμε σε παλαιότερα σημειώματα κι αναφορές, τα μικρά παιδιά, που συχνά είναι ορφανά και απροστάτευτα, έχουν μια ευαίσθητη νοοτροπία και συμπεριφορά.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, από τη στιγμή που αποφάσισε να ασχοληθεί με την εξωτερική ιεραποστολή έθεσε ως προτεραιότητά της, ανάμεσα σε άλλους στόχους, τα μικρά αυτά και αθώα παιδάκια. Τα εγκαταλελειμένα αυτά παιδάκια βρήκαν καταφύγιο στον χώρο της εκκλησίας μας. Τα μάζεψε και τους έδωσε να

καταλάβουν ότι είναι κι αυτά όπως τα άλλα παιδιά. Αν και μόνα και απροστάτευτα, είχαν πλέον ένα χώρο, όπου τώρα αισθάνονταν ασφάλεια και μπορούσαν να μοιραστούν τις χαρές και τις λύπες τους μαζί με άλλα παιδιά της ηλικίας τους. Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας εδώ στην Κένυα τούς προσέφερε τη φροντίδα και τη στοργή που τόσο είχαν ανάγκη.

Δώσαμε, λοιπόν, προτεραιότητα και ανοίξαμε τους χώρους μας, όπου μπορούσαμε να δώσουμε ελπίδα και χαμόγελο σ' αυτές τις αθώες υπάρξεις. Μοιραστήκαμε ακόμα μαζί τους και την ίδια μας τη ζωή, αφού περνούν περισσότερο χρόνο κοντά μας παρά με τους συγγενείς τους ή ακόμα και τους γονείς τους –εάν υπάρχουν.

Ο χώρος είναι σχετικά ήσυχος. Είμαστε περικυκλωμένοι από μικρά σπιτάκια και ως επί το πλείστων κατοικίες φτωχών ανθρώπων, που ασχολούνται με το νοικοκυριό τους, τη ρουτίνα της καθημερινής τους ζωής και τη φροντίδα της οικογένειάς τους. Επομένως δεν ακούγεται κανένας θόρυβος ή ενόχληση από όλους αυτούς

τους ανθρώπους που μας περικυκλώνουν. Καθημερινά το διαπιστώνω αυτό, αφού στις 4 το πρωί βρίσκομαι ήδη στο γραφείο μου για να διεκπεραιώσω τις διάφορες επείγουσες υποθέσεις της Εκκλησίας μας, των σχολών μας και οτιδήποτε άλλο σχετίζεται με την εξυπηρέτηση των ιερέων και των πιστών μας.

Ξαφνικά, ενώ ακόμα υπάρχει σκότος και ηρεμία, το σκηνικό αλλάζει. Από πολύ νωρίς –όρθρου βαθέος–, τα παιδάκια αυτά καταφθάνουν στο παραπλήσιο νηπιαγωγείο και δημοτικό σχολείο, το οποίο βρίσκεται ακριβώς δίπλα από το γραφείο μου. Με την άφιξη τους, τα μικρά αυτά παιδιά αρχίζουν να τρέχουν, να παίζουν, να φωνάζουν, να πηδούν και να χαίρονται. Με το χάραμα, με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου βρίσκονται εδώ, για να περάσουν το υπόλοιπο της μέρας. Τρέχουν και φωνάζουν. Ίσως αυτό να είναι και η μόνη τους χαρά, αφού απ’ εκεί που προέρχονται δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα. Μέσα στην όμορφη φύση, που κυριολεκτικά τα περικυκλώνει, ακούγονται φωνές και παιδικά πηδήματα, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο το δικό τους βασίλειο. Ένα μυθικό βασίλειο χωρίς καμία άλλη επιλογή. Δεν είναι όμως λίγο πράγμα, αφού το γνωρίζουν ότι θα περάσουν οχτώ ολόκληρα χρόνια της ζωής τους σε αυτό.

Δεν μπορεί όλο αυτό να είναι κάτι το μικρό και ασήμαντο, όταν αποτελεί μέρος της καλύτερης περιόδου της ζωής τους. Θα γνωρίσουν τόσα άλλα παιδάκια της ηλικίας τους, θα κάνουν φιλίες που ίσως κρατήσουν για μια ολόκληρη ζωή, δημιουργώντας και πλάθοντας τώρα όλα τα σχέδια του μέλλοντός τους. Η παραμονή τους εδώ δεν είναι τυχαία. Εδώ κάνουν όνειρα, καταστρώνουν σχέδια και οραματίζονται ένα καλύτερο αύριο. Πρέπει να είναι χαρούμενα και να φωνάζουν όσο πιο πολύ μπορούν για να κρατηθούν στη ζωή τους. Φωνές λοιπόν κάθε πρωί με το χάραμα. Φωνές ακόμα και με τη δύση του ήλιου όταν πλέον φεύγουν για τα σπίτια τους. Τι μεγαλύτερο δώρο από αυτό θα μπορούσε να μας χαρίσει ο Θεός! Ήδη την περασμένη εβδομάδα κάναμε την πρώτη βάφτιση ενός βρέφους, που οι γονείς του είχαν σπουδάσει και οι δύο εδώ σ’ αυτό το σχολείο, το νηπιαγωγείο και το δημοτικό. Η παρουσία των γονιών του νεογέννητου ξύπνησε μνήμες από το παρελθόν, όταν αυτοί και οι συμμαθητές τους φώναζαν, έτρεχαν και πηδούσαν γεμίζοντας τη φύση ζωή και ομορφιά.

Έτσι, οι καθημερινές αυτές φωνές των μικρών και αθώων παιδιών μάς δίνουν δύναμη για να κρατιόμαστε εδώ, μας ενισχύουν και μας κρατούν άγρυπνους. Αυτές οι φωνές μάς κάνουν να χαιρόμαστε και να ευχαριστούμε τον Θεό που μας δίνει πνευματική και υλική τροφή σ’ αυτό το στάδιο της ζωής μας. Διαφορετικά, ποιος ξέρει πού θα ζούσαμε και πώς θα κινούμασταν χωρίς φωνές και τρεξίματα. Φωνές, λοιπόν, που δίνουν ζωή στον άνθρωπο.

† Ο Ναϊρόμπης Μακάριος